

Poesies

Ausiàs March

"La gran dolor que llengua no pot dir"

La gran dolor que llengua no pot dir
del qui·s veu mort e no sap on irà
(no sab sson Déu si per a si·l volrà
o si 'n l'imfern lo volrà sebollir):
semblant dolor lo meu esperit sent,
no sabent què de vós Déus à ordenat,
car vostre bé ho mal a mi és dat,
del que aureu jo·n sseré sofirent.

Tu, esperit, qui as fet partiment,
ab aquell cos qual he yo tant amat,
veges a mi qui ssó passionat.
Duptant estich fer-te rahunament:
lo lloch hon est me farà cambiar
d'enteniment de ço que·t volrà dir;
goig o tristor per tu he yo complir,
en tu està quant Déu me volrà dar.

Preguant a Déu, les mans no·m cal pleguar,
car fet és tot quant li pot avenir:
si és e·ll cel, no·s pot lo bé spremir;
si en infern, en foll és mon preguar.
Si és així, anul·la·m l'esperit,
sia tornat mon ésser en no res,
e majorment si 'n lloch tal per mi és;
no sia yo de tant adolorit.

No ssé què dir que·m fartàs d'aver dit;
si crit o cal, no trop qui·m satisfés;
si vach o pens, é temps en va despès;
de tot quant faç, ans de fer-me penit.
No planch lo dan de mon delit perdut,
tanta 's la por que·m ve de sson gran mal!
Tot mal és poch si no 's perpetual,
e tem aquest no l'haja merescut.

Lo dan mortal és molt més que temut,
e tol-ne part ésser a tots equal.
O tu, Dolor, sies-me cominal!
Encontra ublit vules-me sser escut!
Ffir-me lo cor e tots los senys me pren,
farta-t'en mi, car no·m deffens de tu,
dóna·m tant mal que me·n planga cascú;
tant com tu pots, lo teu poder m'estén.

Tu, esperit, si res no te·n deffèn,
romp lo costum que els morts és comú;
torna 'n lo món e mostra qu'és de tu:
lo teu esguart no·m donarà spavén.